

Arrest

nr. 256 084 van 10 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. D'HAENENS *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, een sjiitische van Arabische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Bagdad, Centraal-Irak. Uw echtgenoot H.A.H.a.T. zou een soenniet zijn, van Koerdische origine die sinds een jaar als administratief bediende in een wisselkantoor in Bagdad aan de slag was. Op 4 maart 2015 zou een onbekende groepering uw echtgenoot hebben ontvoerd. Hieraan voorafgaand zou uw echtgenoot door milities zijn gevraagd om ofwel geld te doneren ofwel aan hun zijde mee te strijden. Uw echtgenoot zou geweigerd hebben om op deze eisen in te gaan. De dag erna zou u zijn verdwijning hebben aangegeven in het politiekantoor. Vervolgens vielen onbekenden uw huis binnen. Ze zouden u hebben bedreigd. U kreeg drie dagen de tijd om het huis te verlaten, zo niet zou het huis tot ontploffing worden gebracht. U zou daarop naar het huis van uw ouders zijn gegaan.

Twaalf dagen na de ontvoering van uw echtgenoot zou u opeens door hem zijn opgebeld en zou hij u hebben verteld dat hij geholpen werd om te ontsnappen. Hij zou meteen naar zijn vriend zijn gegaan waar hij onderdook. Na een maand te zijn ondergedoken vervoegde hij u en de twee kinderen bij uw ouders en besloten jullie Irak te verlaten.

Op 25 april 2015 vlogen jullie vanuit Irak naar Dubai met behulp van jullie paspoorten en visa. Jullie zouden erin zijn geslaagd om elke maand uw verblijf te verlengen, maar na vijf maanden zou uw man nog steeds geen werk hebben gevonden zodoende keken jullie uit naar een andere mogelijkheid om jullie kinderen een stabiel leven te geven. Uw echtgenoot zou u hebben meegenomen naar een plaats waar u uw vingerafdrukken diende te zetten en vervolgens zou uw echtgenoot u en de kinderen met uw paspoorten en een Schengenvisum op een vlucht naar Frankrijk hebben gezet. Uw echtgenoot zou omwille van geldgebrek jullie niet hebben kunnen vergezellen en zou via Turkije en de smokkelroute op zee proberen in België te geraken.

Op 20 september 2015 reisde u vanuit Dubai naar Frankrijk. Na uw aankomst in Frankrijk nam u met de kinderen een trein naar België. Op 21 september 2015 diende u bij de Belgische autoriteiten **een eerste verzoek om internationale bescherming** in. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart en die van M., een kopie van de identiteitskaart van Ma., uw nationaliteitsbewijs, uw woonkaart, een kopie van uw huwelijksakte, twee gelegaliseerde kopieën van een proces verbaal en een gelegaliseerd kopie van een medisch attest.

Op 31 augustus 2016 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Deze bevestigde de beslissing van het CGVS op 2 februari 2017 (arrest nr. 181 722).

U keerde niet terug naar uw land van herkomst en diende op 6 september 2018 **een tweede verzoek** in om internationale bescherming waarbij u zich baseerde op de feiten zoals door u aangehaald in het kader van uw eerste verzoek. Daarnaast bracht u ook nieuwe elementen aan. U geeft aan een nieuwe relatie te hebben met een Irakese man in België. U zou met hem samenwonen. Daarnaast zou u ook uw hoofddoek hebben afgelegd. Uw familie zou door leden van de Iraakse gemeenschap in België hiervan op de hoogte zijn gebracht. Via uw zus vernam u dat u door uw stam zou zijn verstoten en dat zij van plan waren om u te vermoorden. U legde nieuwe stukken neer ter ondersteuning van deze elementen. Op 12 maart 2019 werd uw tweede verzoek om internationale bescherming, door het CGVS ontvankelijk verklaard.

In hoofde van uw dochter stelt u voorop te vrezen dat hun voogdij in handen zal komen van de familie van uw echtgenoot. Daar vreest u dat zij verplicht zullen worden om een hoofddoek te dragen, geen kans zullen krijgen om onderwijs te volgen en op jonge leeftijd zullen worden uitgehuwelijkt. Gezien de Koerdische origine van de familie van uw echtgenoot vreest u eveneens dat zij zullen worden besneden. Ter ondersteuning van uw huidige verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer:

Een kopie van een schriftelijke verklaring van uw vader dd. 13/10/2017, een kopie van een verstotingsattest dd. 17/10/2017, een PV van een klacht van uw vader bij de Iraakse politie dd. 3/12/2017, een vonnis van het strafhof van Rusafa dd. 25/02/2018, een origineel attest van gezinssamenstelling afgeleverd door de gemeente Namur dd. 17/09/2019, een originele schriftelijke verklaring van F.A.T. uw huidige partner (CGVS: 15/24867 OV: 8.127.510) dd. 9/09/2019, een origineel schrijven van uw sociaalassistent dd. 24/09/2019 en tenslotte een attest van uw psycholoog P. Jacques verbonden aan Clinique de l'Exil dd. 8/8/2018.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaatgeneraal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren dan wel een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming overeenkomstig art. 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u geen klaarheid schept over de omstandigheden van uw vertrek uit Irak in april 2015. Ofschoon u vooropstelt samen met uw echtgenoot en kinderen uit Irak te zijn vertrokken naar Dubai, om vervolgens 5 maanden later zonder uw echtgenoot vanuit Dubai naar Frankrijk en vervolgens België te reizen, legt u hieromtrent geen enkel begin van bewijs neer. Reeds bij uw eerste verzoek om internationale bescherming werden uw verklaringen omtrent het ontbreken van reisdocumenten ongeloofwaardig bevonden door het CGVS en bevestigd door de RVV. Tijdens uw tweede verzoek laat u andermaal na om uw vertrek uit Irak, uw verblijf in Dubai en uw reisweg naar België te staven.

U volhardt eveneens in uw verklaringen dat u alleen met uw kinderen naar Europa zou zijn gereisd en dat uw echtgenoot opteerde om via Turkije naar Europa te reizen teneinde jullie later te vervoegen. Het CGVS had ernstige bedenkingen bij de geloofwaardigheid van deze gang van zaken en werd ook hierin bijgetreden door de RVV in het kader van uw eerste verzoek. U werd dan ook andermaal gevraagd duidelijkheid te verschaffen over uw vertrek uit Dubai en de plotselinge 'verdwijning' van uw echtgenoot. U houdt evenwel vast aan de door u geschetste gang van zaken. In dit verband dient andermaal te worden benadrukt dat uit uw verklaringen naar voren komt dat u en uw echtgenoot geen afspraken met elkaar zouden hebben gemaakt over hoe elkaar te contacteren eenmaal u in Europa was aangekomen, terwijl hij op dat moment volgens u noodgedwongen diende achter te blijven (CGVS II, p. 6). Gezien u voor het eerst alleen met uw kinderen reisde en eenmaal in Europa aangekomen u er alleen met uw kinderen voorstond, kan toch worden aangenomen dat u en uw echtgenoot in deze fase met elkaar zouden willen communiceren. Dat hier niet over gesproken zou zijn en geen afspraken over zouden zijn gemaakt, is allesbehalve geloofwaardig. U gaf bovendien aan nauwelijks contact te hebben met uw echtgenoot (CGVS 15/24871, p. 8). U gaf aan hem voor het laatst te hebben gesproken vlak voor uw eerste persoonlijke onderhoud bij het CGVS op 22 augustus 2016. Nadien zou u niets meer van hem hebben gehoord (CGVS, 15/24871, p. 8- CGVS 15/24871Z, II, p.6). Over de redenen waarom jullie elkaar nauwelijks contacteerden legt u dan weer tegenstrijdige verklaringen af. Zo gaf u tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van uw eerste verzoek aan dat uw echtgenoot zijn telefoon zou hebben moeten verkopen gezien hij het geld nodig had (CGVS 15/24871, p. 8), terwijl u in het kader van uw tweede verzoek verklaarde dat hij zijn telefoon zou zijn verloren, waardoor hij vanuit een telefooncel moest bellen en dus niet te bereiken was (CGVS, p. 6). Los van de incoherente verklaringen is uw uitleg waarom hij niet over een GSM kon beschikken weinig overtuigd. Gezien jullie kostelijke reisroute namelijk via Dubai en jullie reis per vliegtuig naar Frankrijk, mag het opmerkelijk worden genoemd dat uw echtgenoot dan over onvoldoende middelen zouden hebben beschikt om een nieuwe GSM te kopen, te meer gezien het belang om contact te houden met zijn gezin in Europa (CGVS II, p. 6). Nergens uit uw verklaringen blijkt dan ook dat jullie ernstige inspanningen hebben ondernomen om met elkaar in contact te blijven wat toch als zeer opmerkelijk mag worden beschouwd gezien jullie initiële vlucht uit Irak als gezin. Daarnaast is er van uw kant evenmin sprake van doorgedreven inspanningen om te achterhalen wat er met uw echtgenoot zou kunnen zijn gebeurd na zijn laatste telefoonoproep media augustus 2016. U verklaarde enkel contact te hebben opgenomen met uw eigen familie, niets meer niets minder (CGVS II, p. 6). Uw passieve houding naar aanleiding van de verdwijning van uw echtgenoot is dan ook bijzonder opmerkelijk. Uit voorafgaande kan dan ook niet anders dan worden geconcludeerd dat u nalaat duidelijkheid te scheppen over uw relatie met de H.A.H.a.T., de man waarmee u beweert gehuwd te zijn toen u in 2015 uit Irak vertrok. Het feit dat u een kopie neerlegt van uw huwelijksakte doet geen afbreuk aan deze constatering. Het CGVS betwist immers niet uw huwelijk met H.A.H.a.T., doch stelt vast dat u nalaat duidelijkheid te verschaffen over de actualiteit van jullie relatie en dus ook over de staat van uw huwelijk voorafgaand aan uw komst naar België. Dat u bij de DVZ tijdens de registratie van uw tweede verzoek om internationale bescherming liet optekenen dat u met uw echtgenoot naar Dubai zou zijn vertrokken en daar uit elkaar zou zijn gegaan (CGVS II, p. 6), sterkt bovenstaande vaststelling. Dat u aangeeft deze uitspraak niet te hebben gedaan bij de DVZ, kan niet op bijval rekenen daar u aangaf geen opmerkingen te hebben bij de verklaringen die u aflegde bij de DVZ en met de weergave ervan akkoord te gaan (CGVS I, p. 3).

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat u vasthoudt aan uw initiële asielaanvraag namelijk dat u samen met uw man uit Irak bent gevlucht voor uw leven. Het CGVS oordeelde evenwel dat aan de door u opgegeven motieven vóór uw vertrek uit Irak geen geloof kon worden gehecht. Dit besluit werd bevestigd door de RVV (arrest nr. 181 722).

Dat u vasthoudt aan deze verklaringen, u beweert immers met uw echtgenoot Irak te hebben verlaten omdat u voor uw leven vreesde, zonder nieuwe elementen of bewijzen naar voor te schuiven in verband met de redenen van uw vertrek, maakt dat u eveneens nalaat zicht te bieden op de daadwerkelijke motieven voor jullie vertrek uit Irak. Uw algehele geloofwaardigheid wordt door bovenstaande vaststellingen in ernstige mate ondermijnd.

Voorts dient te worden benadrukt dat, behalve dat u nalaat klaarheid te scheppen over de stand van uw huwelijk met H.A.H.a.T., u evenmin overtuigende elementen aanbrengt waaruit kan worden opgemaakt dat u door uw eigen familie en de Moussaoui-stam zou zijn verstoten omwille van uw 'onzedelijk gedrag', zijnde uw verblijf in België als alleenstaande vrouw met kinderen, uw ongeoorloofde relatie met F.A.T. en het afleggen van uw hoofddoek.

U legt in dit verband een verklaring van uw vader en van uw stam neer daterend van medio oktober 2017 waaruit opgemaakt kan worden dat u zou zijn verstoten door uw stam daar u zich niet zou hebben gehouden aan de tradities van de stam. Daarnaast legt u een proces-verbaal van een klacht neer die uw vader zou hebben ingediend bij de Iraakse autoriteiten omstreeks december 2017 en die de aanleiding zou hebben gevormd tot een vonnis van de strafrechtbank van Rusafa medio februari 2018.

U schept echter geen duidelijkheid over de wijze waarop en de datum omstreeks de welke u deze documenten zou hebben ontvangen. Zo liet u in eerste instantie verstaan dat uw zus Jasmin u in de maand juli of augustus van 2017 betreffende documenten had opgestuurd via Viber. Zij zou deze naar uw partner Firas hebben gestuurd omdat u uw telefoon zou hebben verloren (CGVS II, p. 7). In de verklaringen van DVZ liet u eveneens optekenen dat uw zus u in mei 2017 zou hebben afgeraden om terug te keren naar Irak, en later dat jaar zou zij u hebben laten weten dat u werd verstoten door uw stam (zie verklaringen volgend verzoek DVZ). Wanneer u werd gevraagd hoe het mogelijk was dat uw zus betreffende documenten zou hebben opgestuurd in juni/juli 2017, terwijl de documenten dateerden van oktober en december 2017 alsook februari 2018, past u uw verklaringen aan en stelt u plots dat u voor het laatst contact gehad zou hebben met uw zus in mei 2018 en omstreeks die datum de documenten zou hebben ontvangen (CGVS II, p. 13). Behalve dat u uw verklaringen aanpast legt u evenmin een begin van bewijs neer van (moment van) ontvangst van deze documenten. U hiernaar gevraagd beweert u dat de telefoon van Firas zou zijn verbrand en dat zijn SIM-kaart zou zijn geblokkeerd (CGVS II, p. 7). Behalve dat u nalaat uw verklaringen te staven, kan niet anders dan worden geconstateerd dat uw verklaringen op zijn minst inconsequent zijn. Bovendien kan worden vastgesteld dat zelfs indien geloof zou worden gehecht aan uw verklaringen dat u deze documenten in mei, juni of juli 2018 zou hebben ontvangen, quod non, u slechts in september 2018 kenbaar maakte aan de Belgische autoriteiten nood te hebben internationale bescherming. Dat u slechts na enkele maanden en dus niet onmiddellijk hiertoe bent overgegaan, doet ernstig twijfelen aan de oprechtheid van uw bewering dringend internationale bescherming nodig te hebben.

Ook inhoudelijk kunnen de door neergelegde documenten niet worden bijgetreden. Uit uw verklaringen blijkt dat uw familie via leden van de Iraakse gemeenschap in België, zouden zijn geïnformeerd over het feit dat u uw hoofddoek zou hebben afgelegd alsook een nieuwe relatie zou hebben. Gezien de draagwijdte van deze roddels eerder beperkt zijn en u zelf niet in Irak aanwezig bent, is het opmerkelijk dat zowel uw vader alsook uw stam, uw 'onzedelijk gedrag' aan het grote klok zouden hebben gehangen en wel door het afleggen van officiële schriftelijke verklaringen. Dat u de eer van uw stam zou hebben geschonden door uw gedrag, impliceert bovendien een falen van uw stam. Dat uw stam zonder slag of stoot hun falen op papier zou zetten, kan moeilijk worden geloofd. Uw uitleg dat uw stam zou zijn overgegaan tot een vogelvrij verklaring omdat, zoals u suggereert, een probleem zou zijn ontstaan met de stam van uw echtgenoot en wel omdat uw vader hen zou hebben geïnformeerd over uw 'onzedelijk gedrag' in België, kan om diezelfde reden niet worden bijgetreden (CGVS II, p. 12). In dit verlengde kan evenmin geloof worden gehecht aan het feit dat uw vader bij de Iraakse autoriteiten een klacht tegen u zou hebben ingediend omwille van onzedig gedrag in het buitenland. Een officiële klacht gaf immers enkel meer ruchtbaarheid aan uw gedrag waardoor de reputatieschade van de familie en stam nog grotere proporties kon aannemen. U geconfronteerd met deze bedenking, stelt u voorop dat eerbaarheid een grote zaak is en dat uw familie om die reden uw gedrag kenbaar maakte teneinde er zich in het openbaar van te distantiëren om zo de schade te beperken (CGVS II, p. 13). Gezien uultiem de eer van de stam enkel zou kunnen worden gezuiverd door u te laten verdwijnen of te wel u om te brengen, zoals u ook zelf suggereert (CGVS II, p. 13), doch u zich in het buitenland bevond, zette het handelen van uw vader en stam uw gedrag louter in de kijker met een omgekeerd effect tot gevolg. Deze door u geschetste gang van zaken is dan ook weinig aannemelijk te noemen.

Daarnaast dient te worden gewezen op het feit dat u werd veroordeeld door het strafhof van Rusafa op basis van art. 21 van het Iraakse strafwetboek 111 van 1969. Artikel 21 uit het strafwetboek betreft louter een beschrijving van misdrijven met een politiek oogmerk alsook misdrijven met een politiek oogmerk die omwille van de aard van het misdrijf niet als politiek worden beschouwd (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). In het vonnis wordt nergens gerefereerd naar de politieke opzet van het door u begane misdrijf, dat nochtans door betreffend artikel wordt voorgeschreven, waardoor het volstrekt onduidelijk is waarom dit artikel op u van toepassing zou zijn. Evenmin wordt er verwezen naar andere artikels in het strafwetboek op basis waarvan u werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 jaar. U hiermee geconfronteerd, stelt u voorop dat art. 21 van het strafwetboek wel degelijk betrekking heeft op uw eerbaarheid. U voegt er aan toe dat uw veroordeling ook op andere paragrafen zou zijn gestoeld (CGVS II, p. 9). Deze uitleg kan niet worden weerhouden daar in het vonnis enkel wordt verwezen naar art. 21 van het Iraaks strafwetboek dd. 1969. Er kunnen dan ook de nodige kanttekeningen worden geplaatst bij de inhoud van betreffend vonnis, en bijgevolg bij het authentiek karakter van betreffend document.

Naast inhoudelijke bemerkingen, dient eveneens te worden opgemerkt dat betreffende documenten kopieën zijn waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Daarnaast mag het opmerkelijk worden genoemd dat uw vader in het bezit is van een arrestatiebevel uitgevaardigd op 15 februari 2018. Nog frappanter is het gegeven dat uw vader betreffend arrestatiebevel mee heeft ondertekend in zijn hoedanigheid van aanklager. Dat een aanklager mede opdracht zou geven tot de uitvoering van een rechterlijke uitspraak, is ook in de Iraakse context niet aannemelijk. Deze vaststelling doet verder afbreuk aan de authenticiteit van betreffend stuk.

Uit voorafgaande dient te worden concludeert dat u niet aannemelijk maakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of een risico op het lijden van ernstige schade. U toont immers niet in concreto aan dat uw familie en bij uitbreiding uw stam, hun eer zouden willen zuiveren en wel door u om te brengen, omwille van uw oneerbaar gedrag in België, zijnde uw relatie met F.A.T. alsook omwille van het afleggen van uw hoofdoek.

Gepeild naar de motieven voor het afleggen van uw hoofdoek stelt u voorop dat het uw recht is om geen hoofdoek te dragen doch dat u hier op jonge leeftijd door uw familie toe werd gedwongen (CGVS II, p. 14). Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u het dragen van een hoofdoek ervaarde alsof uw persoonlijkheid en vrouwelijkheid werd bedekt. Het was dan ook uw droom om uw hoofdoek af te leggen (CGVS II, p. 14-15). Uit uw motivering voor het afleggen van uw hoofdoek blijkt niet dat deze beslissing werd ingegeven omdat u afstand heeft gedaan van de islam. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich nog steeds identificeert als moslim (CGVS II, p. 16). Uw keuze om geen hoofdoek meer te dragen kan dan ook niet worden beschouwd als een uitingsvorm van afvalligheid of bekering, of te wel van een godsdienstige overtuiging. Waar kan worden betoogt dat de godsdienstige overtuiging als vervolgingsgrond, betrekking heeft op kenmerken die zo fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit dat niet mag worden gevraagd dat men dit opgeeft, is dit in casu niet het geval. Er mag dan ook van u worden verwacht dat u zich bij terugkeer naar Irak aanpast aan de daar geldende normen om vervolging en een onmenselijke behandeling te voorkomen. Hierbij dient volledigheidshalve nog te worden vermeld dat er in Irak geen sprake is van een algemene verplichting tot het dragen van een hoofdoek.

In verband met de door u aangehaalde vrees in hoofde van uw dochters Mais en Miriam dient allereerst te worden gerefereerd naar het feit dat u heeft nagelaten duidelijkheid te verschaffen over de omstandigheden en gezinssituatie voorafgaand aan uw vertrek uit Irak. Daarnaast dient ook het ongeloofwaardig karakter van de door u ingeroepen problemen met uw eigen familie in herinnering te worden gebracht. Hoe het ook zij, waar u vooropstelt dat u vreest dat de voogdij van uw kinderen zou overgaan op de familie van uw echtgenoot, maakt u dit op geen enkele manier aannemelijk.

Nergens uit uw verklaringen blijkt dat uw schoonfamilie in dit verband een procedure zou hebben opgestart om hun zoon dood te laten verklaren teneinde zo daadwerkelijk de voogdij op te eisen. Los van het feit dat uw zus zou hebben vernomen dat een oom van uw echtgenoot aan uw familie zou hebben laten verstaan uw dochters op jonge leeftijd uit te huwelijken, is deze vrees dan ook louter hypothetisch (CGVS II, p. 12). Verder dient erop te worden gewezen, dat het geen traditie is in Irak om meisjes op twaalfjarige leeftijd uit te huwelijken en dat dit ook in Irak onwettelijk is. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat de huidige Iraakse wetgeving een legaal huwelijk pas toelaat vanaf de leeftijd van achttien jaar, in bepaalde

gevallen zou dit vanaf het vijftiende levensjaar kunnen worden toegestaan, mits toestemming van de ouders en/of voogden.

In verband met besnijdenis van uw dochters dient voorafgaande redenering te worden gevolgd. Ook dient te worden benadrukt dat gezien de leeftijd van uw dochters zijnde 17 en 12 jaar oud, alsook het feit dat de familie van uw echtgenoot hoofdzakelijk in Bagdad woonachtig is, een besnijdenis niet aan de orde is. Tenslotte dient te worden opgemerkt dat indien u daadwerkelijk vreest dat uw dochters riskeren te worden besneden bij terugkeer, het frappant is dat u dit motief niet heeft opgeworpen tijdens uw verklaringen tegenover DVZ in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming.

Betreffende het feit dat uw dochters geen Arabisch meer zouden spreken (CGVS II, p. 16). Dient te worden opgemerkt dat het CGVS enkel bevoegd is voor het beoordelen van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat deze humanitaire elementen een dergelijke vrees of risico bij terugkeer met zich mee brengen die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen leiden.

Op basis van voorafgaande dient dan ook te worden besloten dat er in uw hoofde geen sprake is van vervolging in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4.

De door u neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorliggende appreciatie. Voor wat betreft de documenten in verband met de verstoting door uw familie en stam alsook de aangifte van uw vader en daaropvolgend veroordeling, volstaat een verwijzing naar de motivering in supra. In verband met het psychologisch attesten dd. 8/8/2018 alsook het attest van uw sociaal-assistente dd. 24/09/2019 worden opgemaakt dat de psychologische problemen die zich uiteten in angstgevoelens, depressie en insomnia, voortkomen uit traumatiserende gebeurtenissen en de onzekerheid die de post-migratie situatie in België met zich mee brengt. In casu kan er verwezen worden naar het feit dat een psychologisch verslag geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin u uw psychologische moeilijkheden opliep of ontwikkelde. De psycholoog doet vaststellingen betreffende de fysieke en/of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met hun bevindingen kunnen er vermoedens zijn over de oorzaak van de opgelopen (lichamelijke en/of mentale) "blessures". Zij kunnen echter niet met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze werden opgelopen. Voor wat betreft de door u voorgelegde psychologische verslagen, moet worden gesteld dat deze geen ander licht werpen op bovenstaande inschatting.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de **EASO Country Guidance note: Iraq van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat zowel de stad Bagdad als enkele omliggende districten. De stad Bagdad stad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en 9 Nissan. De provincie bevat verder nog de districten Al Madain, Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah en Abu Ghraib. Het gebied rondom de stad Bagdad wordt ook wel aangeduid met de term Baghdad Belts. Het betreft echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak, noch is het een eenduidig afgebakend geografisch gebied. Wel is het duidelijk dat deze Belts zich zowel in de provincie Bagdad als daarbuiten bevinden. De geweldincidenten die plaatsvinden in dat gedeelte van de Belts dat in de provincie Bagdad gelegen is werden mee in rekening gebracht bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad. Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; de **COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020**, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/de-veiligheidssituatie-centraal-en-zuid-irak> of <https://www.cgvs.be/nl>; en het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in Centraal-Irak in het algemeen en Bagdad in het bijzonder, met significant minder veiligheidsincidenten en burgerdoden. In de tweede helft van 2019 en de eerste helft van 2020 kon ISIS zich hergroeperen en versterken in rurale gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het voornamelijk door middel van guerrillatactieken aanvallen uitvoert. De organisatie slaagde er in gebruik te maken van de verminderde aanwezigheid van Iraakse veiligheidstroepen – dewelke onder andere werden ingezet in de steden om de protesten aan banden te leggen (zie infra) en om maatregelen tegen het Covid-19 virus te handhaven – en verminderde operaties van de internationale coalitie – dewelke onder andere

een gevolg waren van Amerikaans-Iraanse spanningen, de Covid-19 pandemie, tijdelijke beperkingen opgelegd door de Iraakse regering en eerdere successen in de strijd tegen ISIS. Desondanks is de positie van de organisatie geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. Volgens de beschikbare informatie is het aantal controleposten in de stad verder gedaald. De controleposten worden bemand door leden van de ISF. De PMF beschikken dan weer over een veiligheidssysteem binnen de wijken zelf. ISIS controleert geen grondgebied in de provincie maar beschikt wel over actieve cellen in de 'Baghdad belts'.

Nadat het aanzienlijke verliezen had geleden in 2017, zijn de activiteiten van ISIS in Bagdad en de 'Baghdad Belts' aanzienlijk verminderd in de daaropvolgende periode. Wel is er sprake van een gedeeltelijk herstel in de cijfers betreffende het aantal aanvallen van ISIS in de rurale gebieden rond de stad vanaf de tweede helft van 2019. Volgens bepaalde bronnen ligt de focus van ISIS op het opzetten en uitbreiden van een ondersteunend netwerk in de noordelijke en zuidwestelijke Baghdad Belts. De focus van de aanvallen van ISIS ligt op de veiligheidsdiensten eerder dan op burgers. Het aantal veiligheidsincidenten, alsook het aantal burgerdoden dat hierbij valt, is evenwel nog steeds beperkt. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor kleinschalige aanvallen, onder andere met explosieven of vuurwapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats in de provincie. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de ISF en PMF, vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. De burgerbevolking kan last ondervinden van veiligheidsoperaties uitgevoerd door de ISF tegen schuil- en wapenopslagplaatsen van ISIS. Dergelijke acties vinden vooral plaats in de rurale buitengebieden van de provincie.

Uit het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019 en de COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020 blijkt dat het gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt niet langer toe te schrijven is aan ISIS. Naast het geweld dat plaatsvindt in het kader van de betogingen die sinds het najaar van 2019 gehouden worden (zie infra) is het geweld in Bagdad sinds 2018 hoofdzakelijk persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, of om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. De prominent aanwezige sjiiitische milities staan weliswaar mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad maar blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiiitische milities dan sjiieten. De omvang van het sektarisch geweld bereikte na 2014 echter nooit het geweldsniveau van het sektarisch conflict in 2006-2007. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de ISF en PMF-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen. De informatie vervat in het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020 wijst er niet op dat de situatie sindsdien substantieel gewijzigd is.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS in Bagdad resulteerde in aanvallen op militaire installaties van de VS en de internationale coalitie door eenheden van de PMF of door Iran. Bij deze aanvallen werden ook installaties en manschappen van het Iraakse leger getroffen die zich op dezelfde plaatsen bevonden. Dergelijke aanvallen vonden ook in de eerste helft van 2020 plaats. Het aantal slachtoffers dat hierbij valt, blijft beperkt.

Sinds oktober 2019 vinden er in Bagdad stad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. Nadat ze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels waren stilgevallen, zijn de demonstraties in mei 2020 opnieuw begonnen.

De betogingen zijn vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging. Ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvinden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikt zelf ook geweld tegen de ordetroepen of op de door hen geviseerde instellingen. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Volgens IOM telde Irak op 30 juni 2020 1.382.332 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.7 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer dan 90.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 38.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd. Secundaire ontheemding vond slechts op zeer beperkte schaal plaats.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoekster voert de schending aan van “art. 1 A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, omgezet naar Belgisch recht door de wet van 26 juni 1953 ; art. 3, 8, 9, 10 en 14 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) ; art. 48 van de wet van 15 december 1980 ; de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 48/9 en 62 van de Vreemdelingenwet; de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

(gebrek in de motivering) ; het algemeen beginsel van voorzichtigheid ;" het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen) ;”.

Verzoekster zet in het verzoekschrift het volgende uiteen:

“I. IN HOOFORDE: ERKENNING VAN DE VLUCHTELINGENSTATUS (Artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980)

Verwerende partij is van mening dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een persoonlijke vrees voor vervolging koestert in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Op dit punt schendt de bestreden beslissing aldus de onderstaande wettelijke bepalingen:

- art. 1 van het Vluchtelingenverdrag;
- art. 8, 9, 10 en 14 van het EVRM;
- art. 48 van de Vreemdelingenwet;
- de artikelen 48/2, 48/3, 48/5, 48/6, 48/7, 48/9 en 62 van de Vreemdelingenwet;
- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke
- motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering);
- het algemeen beginsel van voorzichtigheid;
- het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen).

a) *Betreffende de omstandigheden van het vertrek van verzoekende partij uit Irak in april 2015*

Overwegende dat verwerende partij stelt dat verzoekende partij geen klaarheid schept over de omstandigheden van haar vertrek uit Irak in april 2015 ;

Dat verwerende partij, onder meer, zich vragen stelt bij het feit dat verzoekende partij geen afspraken zou gemaakt hebben met haar (ex)echtgenoot over hoe elkaar te contacteren eens verzoekende partij in Europa aankwam ;

Dat verzoekende partij ter zake volhardt in haar verklaringen ;

Dat verzoekende partij meermaals verklaard heeft dat zij zeer beperkt contact had met haar familie en geen mogelijkheid had om haar (ex)echtgenoot te contacteren ;

Dat verwerende partij niet gevolgd kan worden dat het opmerkelijk is dat de (ex)echtgenoot van verzoekende partij over geen middelen zou beschikken om een nieuwe GSM te kopen, gezien de kostelijke reisroute van verzoekende partij ;

Dat de (ex)echtgenoot immers juist omwille van de beperkte financiële mogelijkheden niet mee is afgereisd naar Europa en verzoekende partij en haar dochters alleen vooruit heeft gestuurd Dat verzoekende partij eveneens verklaard heeft dat het laatste telefonisch contact dat zij had met haar (ex)echtgenoot dateert van in 2016, toen haar (ex)echtgenoot zich in Turkije bevond en trachtte om naar Europa te komen, doch dat dit moeilijk was gezien de beperkte financiële middelen die hij ter beschikking had (zie o.a. CGVS II, p. 6) ;

Dat hieruit bijgevolg blijkt dat de (ex)echtgenoot inderdaad niet over de nodige middelen beschikte om een nieuwe GSM aan te schaffen ;

Dat verzoekende partij tevens wenst op te merken dat waar zij verklaarde dat zij en haar (ex)echtgenoot uit elkaar zijn gegaan in Dubai, zij doelde op het feit dat hun wegen zich daar van elkaar scheidde, vermits zij met haar kinderen een vlucht naar Frankrijk namen en haar (ex)echtgenoot in Dubai achter bleef ;

Dat verzoekende partij dit dus niet bedoelde als zijnde dat haar relatie daar gestopt zou zijn, zoals verwerende partij verkeerdelijk afleidt uit haar verklaringen.

b) *Betreffende de motieven voor het vertrek van verzoekende partij uit Irak*

Overwegende dat verwerende partij verwijst naar haar eerdere beslissing in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij en stelt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door verzoekende partij opgegeven motieven om Irak te verlaten ;

Dat verzoekende partij ook hier volhardt in haar verklaringen.

c) *Betreffende het onzedelijk gedrag van verzoekende partij en de hierdoor ontstane problemen met de familie van verzoekende partij, alsook met de Moussaoui-stam*

Overwegende dat verwerende partij stelt dat verzoekende partij geen overtuigende elementen aanbrengt waaruit kan worden opgemaakt dat zij door haar eigen familie en de Moussaoui-stam verstoten werd omwille van haar onzedelijk gedrag ;

Dat verzoekende partij nochtans documenten heeft neergelegd om dit te staven, met name een verklaring van haar vader en haar stam waaruit blijkt dat zij verstoten werd door de stam omdat zij zich niet gehouden heeft aan de tradities van de stam ;

Dat verzoekende partij eveneens een proces-verbaal van een klacht heeft neergelegd dewelke haar vader heeft ingediend bij de Iraakse autoriteiten en die aanleiding was voor een vonnis van de strafrechtbank van Rusafa ;

Dat verwerende partij stelt dat verzoekende partij geen duidelijkheid schept over de datum waarop zij deze documenten zou ontvangen hebben ; Zo zou verzoekende partij verklaard hebben dat haar zus deze in de maand juli of augustus (in feite verklaarde zij dat het in juni of juli was, maar stelt de PO later meerdere keren dat zij juli of augustus had gezegd, zie in deze zin: CGVS II, p. 7) 2017 naar haar nieuwe partner gestuurd heeft, maar nadat zij geconfronteerd werd met het feit dat het onmogelijk is dat verzoekende partij in juli of augustus 2017 documenten zou ontvangen hebben die opgesteld werden in oktober en december 2017 alsook februari 2018 verklaarde verzoekende partij dat zij deze documenten in mei 2018 ontvangen had ;

Dat nochtans duidelijk blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij dat zij zich vergist had van jaartal toen zij zei dat ze de documenten in juni of juli 2017 had ontvangen, dit gebeurde immers in 2018 (zie CGVS II, pp. 12-13) ;

Dat ter zake kan gewezen worden op het feit dat verzoekende partij lijdt aan psychologische problemen (stuk 2) en stress (zie eveneens de door verzoekende partij reeds neergelegde psychologische rapporten en attest van haar sociaal assistente), wat eveneens blijkt uit de manier waarop het eerste persoonlijk onderhoud, dat plaatsvond op 23.04.2019 (en dat vroegtijdig moest worden stopgezet), verlopen is ;

Dat op de psychologische problemen hieronder dieper wordt ingegaan (zie infra) ;

Dat de vergissing omtrent het jaartal bijgevolg klaarblijkelijk berust op een vergissing die te wijten is aan de stress die het persoonlijk onderhoud met zich meebrengt en het feit dat de vragen daarvoor betrekking hadden op gebeurtenissen van 2017, waardoor verzoekende partij per vergissing 2017 vermeldde in plaats van 2018 ;

Dat er ter zake absoluut geen sprake is van een aanpassing van de verklaringen van verzoekende partij, doch wel van een rechtzetting van een menselijke vergissing ;

Dat verwerende partij de bewijswaarde van deze documenten, die het relaas van verzoekende partij staven, niet kan ontnemen omwille van een simpele vergissing in het jaartal.

Overwegende dat verwerende partij vervolgens stelt dat de neergelegde documenten inhoudelijk niet kunnen worden bijgetreden ;

Dat zij deze mening baseert op een louter subjectieve invulling van hoe de vader van verzoekende partij alsook haar stam zou reageren op het nieuws van het onzedelijk gedrag van verzoekende partij ;

Dat dit niet kan volstaan als motivatie, nu verwerende partij op geen enkele wijze objectieve elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat haar invulling van de te verwachten gedragingen van de vader en de stam van verzoekende partij op de waarheid of de normale gang van zaken berust ;

Dat verwerende partij er bovendien aan voorbij gaat dat de stam en de vader van verzoekende partij, juist door het verstoten van verzoekende partij, hun geschonden eer en reputatie in ere zouden kunnen herstellen door aan de gemeenschap te tonen dat zij zulks onzedelijk gedrag niet accepteren en er zich van distantiëren ; Dit strookt tevens met de door verzoekende partij afgelegde verklaringen (zie CGVS II, p. 13) alsook met de inhoud van de documenten (zie vertalingen naar het Nederlands in CGVS I) en wordt eveneens ondersteund door objectieve informatie (zie de informatie zoals weergegeven in stuk 3) ;

Dat verwerende partij de bewijswaarde van deze documenten dus niet zonder meer kan negeren of naast zich neer kan leggen ;

Dat verzoekende partij eveneens een verklaring neerlegde van haar huidige partner, dewelke aantoont dat zij wel degelijk in een relatie is met deze persoon, een feit dat an sich niet betwist wordt door verwerende partij, maar geenszins door verwerende partij wordt opgenomen in haar motivatie ;

Dat verwerende partij bovendien niet twijfelt aan het feit dat verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan onzedelijk gedrag, nu zij niet betwist dat verzoekende partij getrouwd was (en nog steeds is) en tegelijkertijd een relatie heeft met een andere persoon ;

Dat uit objectieve informatie blijkt dat dit onzedelijk gedrag wel degelijk een ernstig probleem vormt in de Iraakse maatschappij (zie infra).

Overwegende dat verwerende partij stelt dat het onduidelijk is waarom artikel 21 van het Iraakse strafwetboek 111 van 1969, zoals vermeld in de veroordeling door het strafhof van Rusafa, op verzoekende partij van toepassing zou zijn nu dit zogezegd louter een beschrijving van misdrijven met

een politiek oogmerk alsook misdrijven met een politiek oogmerk die omwille van de aard van het misdrijf niet als politiek worden beschouwd betreft ;

Dat verzoekende partij nochtans verklaard heeft dat artikel 21 eveneens spreekt over eerbaarheid en dat er meer paragrafen zijn dan wat verwerende partij liet zien tijdens het tweede persoonlijk onderhoud (CGVS II, p. 9) ;

Dat het niet onmogelijk is dat de onzedelijke gedragingen van verzoekende partij, zoals het afleggen van de hoofddoek, in de Iraakse maatschappij gekwalificeerd worden als misdrijven met een politiek oogmerk die omwille van de aard van het misdrijf niet als politiek worden beschouwd ;

Dat verwerende partij hier op zijn minst een meer gedegen onderzoek naar had moeten uitvoeren, om zich er van te vergewissen dat eerbaarheid niet kan vallen onder het artikel 21 van het Iraaks strafwetboek 111 van 1969.

Overwegende dat de straf die werd uitgesproken in het geval van verzoekende partij, met name een veroordeling bij verstek tot 15 jaar gevangenisstraf, bovendien vaak voorkomend is in Irak ;

Dat het rapport van NANSEN, dat hieronder meer uitvoerig aan bod komt (zie infra) verwijst naar een objectieve bron die stelt dat (stuk 3, p. 15):

[...]

Dat het opvalt dat de verklaringen van verzoekende partij, de inhoud van de neergelegde documenten en de hierboven aangehaalde objectieve informatie volledig in dezelfde lijn liggen, bijgevolg kan men haast niet anders dan aannemen dat zij op waarheid berusten of had men op zijn minst aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel moeten verlenen (zie infra).

d) Betreffende het feit dat verzoekende partij niet langer een hoofddoek draagt en hierdoor problemen zou kennen bij terugkeer naar Irak

Overwegende dat verwerende partij stelt dat (stuk 1, p. 4): [...]

Dat deze motivering werkelijk alle verbeelding tart en absoluut niet door de beugel kan ;

Dat verwerende partij lijkt te suggereren dat het verplichten om een hoofddoek te dragen gerechtvaardigd is gezien de geldende normen in Irak en dat verzoekende partij zich maar moet laten onderdrukken en beknotten in haar vrijheden om op die wijze te ontkomen aan vervolging en/of een onmenselijke behandeling te voorkomen ;

Dat verwerende partij met andere woorden lijkt te zeggen dat de fundamentele mensenrechten, zoals daar zijn het recht op vrijheid van meningsuiting (zoals o.a. gewaarborgd door artikel 10 van het EVRM) en het recht op vrijheid van gedachte, geweten en godsdienst (zoals o.a. gewaarborgd door artikel 9 van het EVRM), in andere landen gerust met de voeten getreden mogen worden, omdat dat nu immers de plaatselijke geldende normen zijn en men zich hieraan maar moet aanpassen ;

Dat het bijna absurd is dat men anno 2021 in België nog moet discussiëren en argumenteren over de ontoelaatbaarheid van dergelijke meningen, laat staan motivaties in een beslissing omtrent een verzoek om internationale bescherming ;

Dat verzoekende partij, zonder al te diep te willen ingaan op het hevig politieke en polariserende debat omtrent het verbod op het dragen van hoofddoeken in bepaalde publieke plaatsen in België, zich toch vragen stelt bij de dubbele standaard die uit de motivering van verwerende partij kan voortkomen ; Daar waar verschillende stemmen in België zich uitspreken vóór een hoofddoekenverbod en daarbij aanhalen dat het dragen van een hoofddoek steeds een vorm van onderdrukking en/of een uiting van een religieuze mening is (terwijl bepaalde personen die een hoofddoek dragen argumenteren dat dit voor hen eerder een onderdeel van hun identiteit is), wordt hier het compleet tegenovergestelde geponeerd en geëtaleerd als absolute waarheid ; Het kan niet zijn dat er twee maten en gewichten gehanteerd worden naargelang het land waarin de feiten zich afspelen.

Overwegende dat ter zake kan verwezen worden naar het arrest van het Hof van Justitie van 07.11.2013 in de gevoegde zaken C-199/12 tot en met C-201/121, beter bekend als het X., Y., Z. arrest;

Dat verwerende partij immers lijkt te zeggen dat verzoekende partij ten opzichte van haar directe omgeving in het land van herkomst moet verbergen dat zij geen hoofddoek wilt dragen, wat in strijd is met het arrest X., Y., Z. ;

Dat het Hof in dit arrest er aan herinnert dat een groep geacht wordt een "specifieke sociale groep" te vormen indien er aan twee cumulatieve voorwaarden voldaan is, met name indien:

- De leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan worden gewijzigd, of een kenmerk of een geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven ;
- De groep in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. ;

Dat verzoekende partij, als persoon die weigert om een hoofddoek te dragen in de Iraakse samenleving, wel degelijk valt onder bovenstaande definitie en dus behoort tot een specifieke sociale groep, met name vrouwen die weigeren om een hoofddoek te dragen in de Iraakse samenleving maar hiertoe verplicht worden ;

Dat het Hof van Justitie in het hierboven aangehaalde arrest duidelijk stelt dat van leden van een sociale groep met dezelfde seksuele gerichtheid niet kan worden geëist dat zij deze gerichtheid geheim houden, aangezien dit haaks staat op de erkenning van een kenmerk dat voor de identiteit dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven ; Dat het Hof vervolgens concludeert dat men van een asielzoeker niet kan verlangen dat hij in zijn land van herkomst zijn homoseksualiteit verboden houdt om vervolging te voorkomen ;

Dat deze redentatie eveneens dient toegepast te worden op verzoekende partij, in tegenstelling tot wat verwerende partij tracht te beweren, nu zij duidelijk kenbaar heeft gemaakt dat het dragen van een hoofddoek haar beknotte in haar persoonlijkheid en vrouwelijkheid en de weigering om een hoofddoek te dragen bijgevolg een fundamenteel kenmerk van haar identiteit vormt waarvan men niet mag eisen dat zij dit opgeeft ;

Dat verwerende partij immers niet gevolgd kan worden waar zij stelt dat enkel de keuze om geen hoofddoek te dragen als uitingsvorm van afvalligheid of bekering, of te wel van een godsdienstige overtuiging in aanmerking zou moeten genomen worden ;

Dat volgens rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de vrouw in kwestie zelf kan bepalen of het dragen van een hoofddoek tot haar geloof behoort of niet en haar daartoe dwingen een ontoelaatbare discriminatoire inmenging met een essentieel identiteitsaspect voor haar uitmaakt ;

Dat het feit dat verzoekende partij zich nog steeds identificeert als moslim, doch zich verzet tegen het dragen van een hoofddoek, niet tot het besluit kan leiden dat er in haar geval geen sprake kan zijn van een vervolging omwille van kenmerken die zo fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit dat niet mag worden gevraagd dat men dit opgeeft ;

Dat het Hof van Justitie eveneens stelt dat (zie zaak X., Y., Z., §§ 72-76):

Dat ook deze redentatie integraal dient toegepast te worden op de situatie van verzoekende partij en verwerende partij bijgevolg onder geen beding kan verlangen van verzoekende partij dat zij "zich bij terugkeer naar Irak aan past aan de daar geldende normen om vervolging en een onmenselijke behandeling te voorkomen." (stuk 1, p. 4) ;

Dat verwerende partij bovendien, door te stellen dat er in Irak geen sprake is van een algemene verplichting tot het dragen van een hoofddoek, voorbij gaat aan het feit dat er in de praktijk wel degelijk problemen rond bestaan en dat verzoekende partij meermaals verklaard heeft dat haar familie strikt religieus is en zelfs is overgegaan tot verstoting omwille van haar onzedelijk gedrag en het schenden van de normen en tradities (wat eveneens geattesteerd wordt door documenten die werden neergelegd).

Overwegende dat verwerende partij bijgevolg overgaat tot een schending van artikelen 8, 9, 10 en 14 van het EVRM, gezien het weigeren om een hoofddoek te dragen een uiting kan zijn van een mening alsook kan vallen onder de vrijheid van gedachte, geweten en godsdienst ; Het verplichten van iemand om een hoofddoek te dragen is dan weer op zijn beurt een ongeoorloofde inmenging in het privéleven van die persoon ; Tevens is er hier sprake van een schending van het verbod op discriminatie, vermits verzoekende partij gediscrimineerd zal worden indien zij weigert om een hoofddoek te dragen, wat in de Iraakse context beschouwd kan worden als een politieke of andere overtuiging.

e) Betreffende de nood aan bescherming voor een Iraakse vrouw met een buitenechtelijke relatie

Overwegende dat hierboven reeds werd aangetoond dat verwerende partij niet betwist dat verzoekende partij een buitenechtelijke relatie heeft ; Dat uit objectieve informatie blijkt dat personen met het specifiek profiel van verzoekende partij, zijnde een Iraakse vrouw met een buitenechtelijke relatie, een vrees voor vervolging hebben, en bijgevolg nood hebben aan internationale bescherming ;

Dat de organisatie NANSSEN, implementerende partner van UNHCR in België, recentelijk een rapport heeft uitgebracht over dit specifieke profiel (stuk 3) ;

Dat de algemene conclusie van dit rapport stelt dat (stuk 3, p. 2): [...]

Dat deze bevindingen van het rapport volledig samenvallen met de verklaringen die door verzoekende partij werden gegeven, alsook met de inhoud van de documenten die zij heeft neergelegd ;

Dat het rapport in een eerste deel dieper ingaat op de algemene situatie voor vrouwen in Irak (stuk 3, pp. 3-6), en hierbij verschillende vooraanstaande en objectieve bronnen aanhaalt om te stellen dat:

- De precaire veiligheidssituatie na lange decennia van oorlogen en civiele onrust een bijzonder ernstige impact heeft gehad op de situatie van vrouwen en de manier waarop zij hun rechten kunnen doen gelden ;*
- De situatie van vrouwen er ernstig op achteruit is gegaan ten gevolge van de opeenvolgende oorlogen;*

- Irak zich in 2018 op de laatste plaats bevond van de MENA-regio wat betreft de gelijkheid tussen man en vrouw ;
- De recente ontwikkelingen zoals de Corona-crisis bijdragen aan de verslechtering van de reeds precare situatie en er sprake is van een toename van huiselijk geweld ;
- Vrouwen in Irak vaak het slachtoffer worden van verschillende vormen van geweld ;
- Human Rights Watch expliciet verwijst naar de rol die eerwraak (hetgeen verzoekende partij vreest) speelt in de Iraakse samenleving ;
- Alleenstaande vrouwen, of vrouwen die niet kunnen rekenen op de steun van hun familie, zoals vrouwen die verstoten worden wegens een buitenechtelijke relatie (zoals in casu het geval is) erg kwetsbaar zijn.

Dat het rapport vervolgens terecht stelt dat vrouwen, overeenkomstig de VN-Vluchtelingenconventie, beschouwd kunnen worden als een specifieke sociale groep die vervolgd wordt om daarna uit te wijden over de mensenrechtenschendingen als vervolging en de bewijslast hiervoor (stuk 3, pp. 6-7) ;

Dat het rapport in een tweede deel uiteenzet op welke wijze vrouwen die een buitenechtelijke relatie hebben, en aldus verdacht of beschuldigd kunnen worden van overspel, te vrezen hebben voor vervolging van zowel niet-statelijke als statelijke actoren (stuk 3, pp. 7-15) ;

Dat het rapport onder andere stelt dat deze vrouwen een groot risico lopen om het slachtoffer te worden van eerwraak en dat er geen statelijke bescherming voorhanden is om hen hiervan te behoeden (stuk 3, p. 7) ;

Dat eerwraak en zogenaamde honour crimes immers een veelvoorkomend fenomeen is in Irak en dat er geen afdoende staatrechtelijke bescherming bestaat tegen deze misdaden, meer zelfs, de staat draagt bij aan het tolereren van deze misdaden ; Dat het eveneens belangrijk is om te wijzen op het feit dat vrouwen die het slachtoffer worden van eerwraak of vervolging door hun familie niet enkel het geweld zelf dienen te vrezen, maar tevens ook algemene vervolging omdat hun overlevingskansen in een samenleving, die voornamelijk gestoeld is op gemeenschapsbanden, erg dalen wegens verstoting (stuk 3, p. 11) ;

Dat deze informatie ook naar voor komt in het rapport van de Finse immigratiedienst van 22.05.2018 dat door verwerende partij aan het administratief dossier werd toegevoegd (p. 22)

Dat EASO verwijst naar hetzelfde rapport van de Finse immigratiedienst en stelt dat: [...]

Dat verwerende partij bijgevolg niet onwetend kon zijn over de informatie uit het rapport van de Finse immigratiedienst, nu zij dit rapport zelf toegevoegd heeft aan het administratief dossier, doch om een of andere reden besluit om deze informatie niet in beschouwing te nemen of ook maar enigszins te motiveren omtrent de vrees die verzoekende partij geuit heeft en die ondersteund wordt door objectieve informatie ;

Dat verwerende partij dus schromelijk te kort schiet in de op haar rustende motivatieplicht en nalaat om alle relevante informatie tot haar beschikking in beschouwing te nemen ;

Dat uit de hierboven aangehaalde informatie, gebaseerd op objectieve bronnen, blijkt dat verzoekende partij wel degelijk een vrees voor vervolging koestert indien zij dient terug te keren naar Irak en dit vanwege haar onzedelijk gedrag en buitenechtelijke relatie.

f) Betreffende de psychologische problemen van verzoekende partij

Overwegende dat uit een nieuw psychologisch attest, dat werd opgesteld op 21.01.2021 (stuk 2), blijkt dat verzoekende partij lijdt aan belangrijke depressieve gevoelens, concentratieproblemen, nervositeit, vergeetachtigheid en, wanneer zij haar pijnlijke verhaal moet vertellen, zij verward geraakt en bepaalde zaken vergeet ;

Dat uit het attest blijkt dat verzoekende partij sinds 14.11.2019 twee keer per maand op consultatie gaat, doch in principe nood heeft aan meer afspraken, maar dat dit niet mogelijk is vanwege de taalbarriere ;

Dat hieruit blijkt dat de gedane vaststellingen het resultaat zijn van een continue en regelmatige opvolging die reeds langer dan een jaar duurt en bijgevolg pertinent zijn ;

Dat het attest eveneens stelt dat verzoekende partij psychiatrisch dient opgevolgd te worden, doch dat zij tot op heden nog geen afspraak heeft kunnen vastleggen met een psychiater.

Overwegende dat verwerende partij stelt dat (stuk 1, p. 5): [...]

Dat dit nochtans verwerende partij er niet van ontslaat om rekening te houden met de door de psycholoog gedane vaststellingen betreffende de fysieke en/of mentale gezondheidstoestand van verzoekende partij ;

Dat men zou kunnen betogen dat een psycholoog niet met zekerheid kan vaststellen wat de oorzaak is van de psychologische problemen, doch wél over de nodige expertise beschikt om deze psychologische problemen te attesteren en men hiermee rekening moet houden ;

Dat de mogelijke twijfel omtrent de oorzaak van de psychologische problemen niet wegneemt dat deze psychologische problemen actueel wel degelijk aanwezig zijn en geattesteerd werden en men hier

bijgevolg rekening mee moet houden bij het beoordelen van de geloofwaardigheid van het relaas alsook bij het nemen van de uiteindelijke beslissing ;

Dat het neerleggen van psychologische attesten bovendien veelal tot doel heeft om verwerende partij op de hoogte te stellen van de kwetsbare situatie waarin de verzoeker om internationale bescherming zich bevindt, alsook de psychologische problemen waarmee deze te kampen heeft, zodat zij hiermee rekening kan houden bij het nemen van haar beslissing, overeenkomstig de op haar rustende verplichting zoals die voortvloeit uit artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, en niet zozeer om eventueel te dienen als bewijs voor de aangehaalde vervolgingsfeiten ;

Dat verwerende partij op geen enkele wijze aantoonde dat zij zich hieraan gehouden heeft en deze elementen mee in beschouwing heeft genomen bij het nemen van haar beslissing, wat wijst op een tekortkoming van haar kant.

Overwegende dat bovendien duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing dat de inhoud van de psychologische attesten op geen enkele manier in beschouwing werd genomen door verwerende partij, gezien zij stelt dat (stuk 1, p. 2): [...]

Dat deze standaardmotivering de wenkbrauwen meermaals doet fronsen, nu blijkt dat er wel degelijk elementen kenbaar werden gemaakt door verzoekende partij waaruit blijkt dat zij bijzondere procedurele noden heeft ;

Dat verzoekende partij immers zelfverklaarde dat zij psychologische bijstand behoeft, dat de psycholoog die zij zag ondertussen op pensioen ging en dat zij op een wachtlijst stond om opnieuw psychologische bijstand te verkrijgen (CGVS II, p. 7), dewelke uiteindelijk anderhalve maand na het tweede gehoor werd heropgestart (stuk 2) ;

Dat verzoekende partij bovendien een psychologisch attest neerlegde, alsook een attest van haar sociaal-assistente ;

Dat uit het verloop van het eerste persoonlijk onderhoud, dat plaatsvond op 23.04.2019, eveneens blijkt dat verzoekende partij te kampen heeft met zwaar psychologische problemen en niet in staat was om het gehoor af te ronden ;

Dat men zich bijgevolg ernstige vragen kan stellen bij de zogenaamde "grondige analyse" waar verwerende partij gewag van maakt ; Verzoekende partij zou zelfs durven stellen dat er helemaal geen sprake is van enige analyse op dit punt ;

Dat men zich hierdoor eveneens vragen kan stellen bij de analyse van de overige elementen van het verzoek om internationale bescherming, nu blijkt dat verwerende partij een loopje neemt met wat volgens haar een "grondige analyse" uitmaakt ;

Dat verwerende partij bijgevolg weeral de op haar rustende verplichtingen, en meer bepaald artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, met de voeten treed en niet overgaat tot een degelijk onderzoek.

g) Betreffende het voordeel van twijfel

[uitleg inzake mogelijke toepassing]

II. IN ONDERGESCHIKTE ORDE: TOEKENNING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMING (Artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980)

Verwerende partij is van mening dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

[...]

De inhoud van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen weerspiegelt de inhoud van artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en fundamentele vrijheden.

[...]

III. IN UITERST ONDERGESCHIKTE ORDE

Overwegende dat, indien het voor uw Raad niet mogelijk is om aan verzoekende partij de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of indien uw Raad van mening is dat zij op onvoldoende wijze geïnformeerd is, de bestreden beslissing vernietigd moet worden en de zaak dient terugverwezen te worden naar de CGVS voor een nieuw onderzoek ten gronde ;

Dat de CGVS het relaas van verzoekende partij inderdaad duidelijk eenzijdig geanalyseerd heeft. Er werd onvoldoende aandacht besteedt aan bepaalde elementen die de mogelijkheid op een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen staven, zoals het risico op vervolging voor personen die zich in de

situatie van verzoekende partij bevinden, met name alleenstaande vrouwen in Bagdad die een buitenechtelijke relatie hebben ;

Dat de tegenpartij de op haar rustende motiveringsplicht heeft geschonden door te oordelen dat verzoekende partij naar Irak kan terugkeren, zonder op degelijke wijze onderzoek te hebben gevoerd naar de risico's op onmenselijke en vernederende behandeling in hoofde van verzoekende partij in geval van terugkeer naar Irak, terwijl er geen twijfel bestaat over het feit dat verzoekende partij in een onmenselijke of vernederende situatie zal bevinden bij terugkeer naar Irak ;

Dat in het licht van bovenstaande elementen, de CGVS dus ook het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid schendt ;

Dat met het oog op alle bronnen die in het kader van huidig beroep werden ingediend die het tegenovergestelde aantonen van wat de tegenpartij beweert - de mogelijkheid voor verzoekende partij om veilig terug te keren naar Irak - en gezien alle bovenstaande overwegingen, het noodzakelijk is om de situatie van verzoekende partij opnieuw te analyseren ;

Bij deze past het om de bestreden beslissing te vernietigen."

2.2. Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster volgende stukken:

- Psychologisch attest, dd. 21.01.2021;

- NANSSEN Profiel 20-5, Nood aan bescherming voor Iraakse vrouw met buitenechtelijke relatie en kind.

2.3. Bij verweernota van 18 februari 2021 voegt verweerder het internetartikel "*In Baghdad walls come down, ushering freedom in*" en brengt verweerder middels URL het rapport EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021 bij.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoekster om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

5. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

6. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

7. Verzoekster stelt in het verzoekschrift dat er bijzondere maatregelen hadden genomen moeten worden met het oog op haar psychologische toestand.

In de mate dat verzoekster aanvoert dat geen rekening werd gehouden met haar (beweerde) procedurele noden dient te worden verwezen naar artikel 48/9, § 4 van de Vreemdelingenwet dat inzake bijzondere procedurele noden stelt:

“De ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordelen of de verzoeker om internationale bescherming bijzondere procedurele noden heeft en nemen deze in acht door het verlenen van passende steun tijdens de procedure, voor zover deze noden voldoende zijn aangetoond en voor zover de in dit hoofdstuk bedoelde rechten in het gedrang zouden komen en hij niet zou kunnen voldoen aan de hem opgelegde verplichtingen. De beoordeling van de bijzondere procedurele noden is op zich zelf niet vatbaar voor beroep” (de Raad onderlijnt).

Het feit dat de evaluatie van de bijzondere procedurele noden op zich niet vatbaar is voor beroep staat niet in de weg dat die evaluatie wordt bekritiseerd in het kader van een beroep ingesteld tegen de beslissing tot verwerping of onontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming.

De Raad kan wel nagaan of verzoekster, rekening houdend met haar profiel van specifieke kwetsbaarheid, passende steun heeft gekregen in het licht van de doelstelling dat de verzoekster de rechten moet kunnen genieten en zich moet kunnen gedragen naar de verplichtingen die haar worden opgelegd tijdens de hele procedure.

Het feit dat een persoon een psychische aandoening of een verstandelijke beperking heeft, geeft op zichzelf niet aan dat de verzoekster om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate*, 26 August 2020, p.89).

Verweerder kon terecht besluiten dat er in hoofde van verzoekster geen sprake is van bijzondere procedurele noden. Te dezen dient benadrukt dat het aan verzoekster is om aan te geven dat zij mogelijk problemen zou kennen gedurende de procedure. De asielinstanties konden uit verzoeksters profiel en verklaringen geen dergelijke conclusies afleiden.

Immers, uit lezing van het administratief komt naar voor dat verzoekster in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming geen melding heeft gemaakt van een psychische problematiek. Dit was evenmin het geval bij het indienen van haar volgend verzoek op 6 september 2018. Ook de vragenlijst "*bijzondere procedure noden*" van 25 januari 2019 bevat geen elementen waaruit kan blijken dat verzoekster eventuele bijzondere procedurele noden kenbaar maakte. Verzoekster gaf bij het invullen van de vragenlijst "*bijzondere procedure noden*" weliswaar te kennen dat ze veel stress had, maar lichtte niet toe op welke manier dit het verloop van de asielprocedure zou kunnen beïnvloeden. Bovendien kan worden opgemerkt dat de asielprocedure voor elke asielzoeker hoe dan ook in meerdere of mindere mate stresserend is, maar dat de dossierbehandelaar hiermee rekening houdt. Hoe dan ook, verzoekster legde geen stukken voor ter staving van haar klachten. De Dienst Vreemdelingenzaken was dan ook van mening dat er in hoofde van verzoekster geen sprake was van bijzondere procedurele noden.

Vervolgens werd verzoekster tweemaal gehoord door het CGVS, respectievelijk op 23 april 2019 en 26 september 2019. Verzoekster en haar advocaat hebben geen bezwaar geuit tegen het plaatsvinden van deze persoonlijke onderhouden en vroegen geen bijkomende steunmaatregelen. Er zijn bovendien geen indicaties dat er tijdens de persoonlijke onderhouden niet of onvoldoende rekening werd gehouden met de noden van verzoekster of haar mentale toestand. Zo werd het eerste persoonlijk onderhoud voortijdig stopgezet nadat verzoekster overmand raakte door emoties. Hierbij dient opgemerkt te worden dat zowel haar advocaat ("*Mter: Mevr. is helemaal overstuur. Ze is in paniek omdat ze bang is dat u haar kinderen gaat wegnemen. Het lijkt me niet goed om in deze toestand verder te gaan.*"), notities van het persoonlijk onderhoud van 23 april 2019 (hierna: notities 1), p. 7) als haar sociaal assistent (attest van 24 september 2019) verklaarden dat haar emotionele reactie te wijten was aan de – onterechte – vrees om van haar twee kinderen gescheiden te worden. Noch verzoeksters advocaat, noch verzoekster had op dat moment enige opmerkingen over het verloop van het persoonlijk onderhoud. Evenmin hebben ze hieromtrent na het persoonlijk onderhoud enige opmerkingen overgemaakt, noch drongen ze aan op bijkomende steunmaatregelen. Ook tijdens het tweede persoonlijk onderhoud, dat zonder problemen verliep, hebben noch verzoekster, noch haar advocaat enige opmerkingen gemaakt met betrekking tot het verloop van het onderhoud.

Uit de notities van de persoonlijke onderhouden blijkt bovendien dat verzoekster uitgebreid de kans kreeg haar asielmotieven toe te lichten en bijkomende toelichting kon geven op punten die ze zelf belangrijk achtte. Verder was er een logische opeenvolging van vraag en antwoord, begreep verzoekster de vragen en beantwoordde ze deze naar goed vermogen. Er zijn geen indicaties dat verzoekster niet in staat was om volwaardige verklaringen af te leggen of om op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure. Ook na het tweede persoonlijk onderhoud uitten noch verzoekster, noch haar advocaat opmerkingen over het correcte verloop van het persoonlijk onderhoud. In het verzoekschrift licht verzoekster bovendien niet toe op welke manier ze gehinderd werd volwaardige verklaringen af te leggen of welke bijkomende steunmaatregelen het CGVS had moeten voorzien.

Waar verzoekster verwijst naar het attest van 8 augustus 2018 dat ze in het kader van het tweede persoonlijk onderhoud voorlegde ter staving van de psychologische opvolging die ze genoot en waaruit ze afleidt dat het verweerder wel degelijk op de hoogte was van de psychische problematiek van verzoekster, stelt verweerder in de verweernota terecht dat het attest van 8 augustus 2018 dateert en dus nog van vóór het indienen van het volgend verzoek op 6 september 2018. Dat verzoekster het attest pas tijdens het tweede persoonlijk onderhoud 26 september 2019 heeft voorgelegd, meer dan een jaar nadat het werd opgesteld, is dus volledig haar verantwoordelijkheid. Hoe dan ook kan uit dit attest niet worden opgemaakt dat verzoekster in het kader van de asielprocedure bijkomende steunmaatregelen nodig had of niet in staat was om volwaardige verklaringen af te leggen.

Het attest somt weliswaar enkele klachten op, waaronder angst, depressie, slaapproblemen en wanhoop, maar verder is er geen melding van geheugenproblemen of problemen om haar asielmotieven toe te lichten.

Het bij het verzoekschrift neergelegde psychologisch attest van 21 januari 2021 (stuk 2, gevoegd bij verzoekschrift) werd meer dan een jaar na het laatste persoonlijk onderhoud en ongeveer een maand na ontvangst van de bestreden beslissing opgesteld. Het kan verweerder bezwaarlijk verweten worden geen rekening te hebben gehouden met informatie die pas na het versturen van de beslissing werd overgemaakt. Los daarvan worden in het attest weliswaar enkele klachten opgesomd zoals concentratieproblemen en vergeetachtigheid die haar parten speelt in het dagelijks leven of die voor problemen kan zorgen bij het vertellen van haar verhaal, maar wordt geenszins aangetoond dat verzoekster nood had aan bijkomende steunmaatregelen, noch dat ze niet in staat was om volwaardige wijze deel te nemen aan de asielprocedure.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden worden aangenomen dat verzoeksters rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat hij heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

8. Voorts kan verzoekster niet worden gevolgd waar zij de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden – met name het feit dat de inhoud van de neergelegde documenten inzake haar verstoting en de klacht die door haar vader tegen haar werd ingediend niet overeenstemt met haar verklaringen over het tijdstip waarop verzoekster deze documenten heeft ontvangen – tracht te verklaren door haar psychologische toestand.

In de door verzoekster neergelegde psychologische attesten wordt immers geen melding gemaakt dat verzoekster niet in staat zou zijn om coherente en samenhangende verklaringen af te leggen of niet in de mogelijkheid is evenementen in tijd en ruimte te situeren noch dat haar psychologische toestand haar zou verhinderen om deel te nemen aan onderhavige procedure.

Uit lezing van de notities van de persoonlijke onderhouds blijkt bovendien dat verzoekster uitgebreid de kans kreeg om toe te lichten wanneer ze voor het laatst contact had met haar zus, wanneer de verstoting en veroordeling werden voltrokken, en wanneer ze de documenten ontving. Verzoekster hield hierbij vol dat dit alles zich in 2017 voordeed (notities van het persoonlijk onderhoud van 26 september 2019 (hierna: notities 2), p. 7). Wanneer verzoekster nadien expliciet werd geconfronteerd met haar tegenstrijdige verklaringen en de kans kreeg dit uit te klaren, verwees ze als verschooning niet naar haar mentale toestand, maar beperkte ze zich tot een loutere ontkenning van haar verklaringen (notities 2, p. 12-13). Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar ze in het verzoekschrift voorhoudt dat er geen sprake was van een aanpassing van haar verklaringen maar wel van een rechtzetting van een menselijke vergissing. Evenmin toont verzoekster aan dat de tegenstrijdigheid te verklaren valt door haar psychische toestand op dat moment. Zelfs in het geval het effectief een vergissing betrof – *quod non* – moet de motivering inzake de asielmotieven in zijn geheel worden gelezen en tonen meerdere andere elementen aan dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verstoting en veroordeling van verzoekster.

9. Blijkens de uitgebreide motivering in de bestreden beslissing (i) scheidt verzoekster tot op heden geen klaarheid over de omstandigheden van haar vertrek uit Irak in april 2015; (ii) laat verzoekster na duidelijkheid te scheppen over haar burgerlijke staat voor aankomst in België en haar relatie met haar voormalige partner H.A.H.a.T.; (iii) houdt verzoekster vast aan haar initieel asielrelaas, hetwelk reeds in het kader van haar eerste verzoek door zowel het CGVS als de Raad ongeloofwaardig werd bevonden; (iv) brengt verzoekster, nog los van de onduidelijkheid omtrent de stand van haar huwelijk met H.A.H.a.T., geen overtuigende elementen aan waaruit kan worden opgemaakt dat ze door haar eigen familie en de Moussaoui-stam zou zijn verstoten omwille van haar onzedelijk gedrag, zijnde haar verblijf in België als alleenstaande vrouw met kinderen, haar ongeoorloofde relatie met F.A.T., en het afleggen van haar hoofddoek; (v) is er ten aanzien van Irak geen sprake van een aannemelijke vrees in hoofde van haar dochters M. en Ma., omwille van de voogdij die haar zou worden ontzegd, het risico op jonge leeftijd uitgehuwelijkt te worden, of een risico op besnijdenis; (vi) is tot slot de veiligheidssituatie in Bagdad niet van die aard dat verzoekster er als gevolg van het willekeurig geweld in haar hoedanigheid van burger een reëel risico loopt, zoals vastgelegd in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster slaagt er in het verzoekschrift niet in om voormelde pertinente motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar uiteengezette vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel in gebreke blijft. Zij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in haar asielmotieven, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

10. Verzoekster kan niet worden bijgetreden waar ze stelt dat verweerder niet betwist dat ze getrouwd was (en nog steeds is). Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat verzoekster tot op heden geen zicht biedt op de echte redenen van haar vertrek uit Irak, haar huwelijkse staat en haar relatie met haar voormalige partner H.A.H.a.T.. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, heeft zij aldus allerminst aangetoond nog steeds getrouwd te zijn én tegelijkertijd een relatie te hebben met een andere persoon, wat door haar familie en haar stam als onzedelijk gedrag zou worden beschouwd. Verzoekster brengt ook in haar verzoekschrift geen elementen bij die de motiveringen in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster moet worden beschouwd als een Iraakse vrouw met een buitenechtelijke relatie. De rapporten die verzoekster aanbrengt om het risico voor personen met dit profiel te ondersteunen, zijn dan ook niet dienstig bij de beoordeling van verzoekster haar nood aan internationale bescherming.

Verzoekster verwijst in het verzoekschrift naar de reeds door haar neergelegde documenten die de verstoting door haar vader en stam zouden staven, maar gaat voorbij aan de pertinente motivering in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat verzoekster geen overtuigende elementen aanbracht die aantonen dat ze door haar eigen familie en de Moussaoui-stam zou zijn verstoten omwille van haar onzedelijk gedrag. Blijkens de motivering in de bestreden beslissing is verzoekster er evenmin in geslaagd aannemelijk te maken dat ze als gevolg van haar onzedelijk gedrag door het strafhof van Rusafa werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 jaar.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster moet worden beschouwd als een alleenstaande vrouw of een vrouw die niet kan rekenen op de steun van haar familie. Verzoeksters verwijzingen naar algemene informatie aangaande vrouwen zonder netwerk in Irak is bijgevolg niet van toepassing op haar situatie en deze informatie wordt dan ook niet dienstig neergelegd.

Waar verzoekster aangeeft dat haar familie conservatief en strikt religieus is, betreft dit een loutere bewering die bovendien indruist tegen enkele vaststellingen in het administratief dossier. Zo kreeg haar voormalige partner H.A.H.a.T. als Koerd van soennitische origine van haar familie de toestemming met verzoekster te huwen (notities 2, p. 11), ook al zou zij uit een zeer bekende sjitische familie van Arabische origine komen (notities 2, p. 15). Verzoekster verklaart dat het sektarisch onderscheid op het moment van haar huwelijk minder speelde omdat het Baath-regime toen nog aan de macht was (notities 2, p. 15), maar dat is geen afdoende verklaring. Het gaat er namelijk niet om dat er vanuit het Baath-regime of vanuit maatschappelijk oogpunt een minder strikt onderscheid tussen de sektarische strekkingen werd gemaakt, maar wel dat verzoekster haar familie zeer traditioneel en conservatief zou zijn. Dat deze desondanks een etnisch en sektarisch gemengd huwelijk zouden toestaan waarbij de kleinkinderen volgens de soennitische traditie werden opgevoed (notities 2, p. 15-16), is dan ook niet aannemelijk en relativeert het religieus en cultureel conservatisme van de familie.

11. Verzoekster herhaalt dat ze effectief tot 15 jaar gevangenisstraf is veroordeeld op basis van artikel 21 van het Iraakse strafwetboek, hetgeen verwijst naar politieke misdrijven. Ze betoogt in het verzoekschrift dat niet onmogelijk is dat onzedelijke gedragingen ook onder dit artikel kunnen vallen, dat het artikel meerdere paragrafen bevat dan degene waarmee verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud werd geconfronteerd en dat uit het rapport van NANSEN (stuk 3, gevoegd bij verzoekschrift) blijkt dat er in Irak effectief vrouwen tot 15 jaar gevangenisstraf werden veroordeeld omwille van overspel of prostitutie.

In navolging van verweerder kan worden vastgesteld dat het wetsartikel in zijn volledigheid aan het administratief dossier werd toegevoegd en geen specifieke verwijzing naar overspel of onzedelijk gedrag bevat. Bovendien stelt artikel 21 dat een rechtbank in haar arrest moet toelichten waarom ze van mening is dat een misdrijf als een politiek misdrijf wordt beschouwd. In de neergelegde stukken inzake de veroordeling van verzoekster is dat niet het geval. Daarnaast toont verzoekster geenszins aan dat de vrouwen waarvan sprake in het rapport van NANSEN werden veroordeeld onder artikel 21 van het Iraaks strafwetboek.

Bovendien werd in de bestreden beslissing terecht gesteld dat de door verzoekster neergelegde stukken in verband met haar veroordeling geen bewijswaarde hebben. Deze kunnen geenszins de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas herstellen. Immers, documenten hebben slechts een ondersteunde werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten en vermogen ze op zichzelf niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Bovendien blijkt uit de informatie uit het administratief dossier dat Iraakse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Irak en dient opgemerkt dat de door verzoekster neergelegde documenten fotokopieën betreffen waaraan de Raad hoe dan ook geen bewijswaarde hecht, gezien deze gemakkelijk te manipuleren zijn. Dit geldt des te meer aangezien verzoekster geen concreet element aanvoert teneinde de pertinente motivering te ontkrachten die stelt: *“Naast inhoudelijke bemerkingen, dient eveneens te worden opgemerkt dat betreffende documenten kopieën zijn waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Daarnaast mag het opmerkelijk worden genoemd dat uw vader in het bezit is van een arrestatiebevel uitgevaardigd op 15 februari 2018. Nog frapperanter is het gegeven dat uw vader betreffend arrestatiebevel mee heeft ondertekend in zijn hoedanigheid van aanklager. Dat een aanklager mede opdracht zou geven tot de uitvoering van een rechterlijke uitspraak, is ook in de Iraakse context niet aannemelijk. Deze vaststelling doet verder afbreuk aan de authenticiteit van betreffend stuk.”*

12. Verzoekster geeft aan het niet eens te zijn waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat van haar kan worden verwacht dat ze zich bij terugkeer naar Irak aanpast aan de daar geldende normen om vervolging en onmenselijke en vernederende behandeling te voorkomen, en indien nodig opnieuw haar hoofddoek te dragen. Verzoekster verwijst naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, met name het arrest X., Y., Z., en stelt dat de keuze geen hoofddoek te dragen een fundamenteel kenmerk vormt van haar identiteit waarvan men niet kan eisen dat ze dit opgeeft.

Verzoekster gaat voorbij aan volgende pertinente en draagkrachtige motieven uit de bestreden beslissing:

“Uit voorafgaande dient te worden concludeert dat u niet aannemelijk maakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of een risico op het lijden van ernstige schade. U toont immers niet in concreto aan dat uw familie en bij uitbreiding uw stam, hun eer zouden willen zuiveren en wel door u om te brengen, omwille van uw oneerbaar gedrag in België, zijnde uw relatie met F.A.T. alsook omwille van het afleggen van uw hoofddoek.

Gepeild naar de motieven voor het afleggen van uw hoofddoek stelt u voorop dat het uw recht is om geen hoofddoek te dragen doch dat u hier op jonge leeftijd door uw familie toe werd gedwongen (CGVS II, p. 14). Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u het dragen van een hoofddoek ervaarde alsof uw persoonlijkheid en vrouwelijkheid werd bedekt. Het was dan ook uw droom om uw hoofddoek af te leggen (CGVS II, p. 14-15). Uit uw motivering voor het afleggen van uw hoofddoek blijkt niet dat deze beslissing werd ingegeven omdat u afstand heeft gedaan van de islam. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich nog steeds identificeert als moslim (CGVS II, p. 16). Uw keuze om geen hoofddoek meer te dragen kan dan ook niet worden beschouwd als een uiting van afvalligheid of bekering, of te wel van een godsdienstige overtuiging. Waar kan worden betoogt dat de godsdienstige overtuiging als vervolgingsgrond, betrekking heeft op kenmerken die zo fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit dat niet mag worden gevraagd dat men dit opgeeft, is dit in casu niet het geval. Er mag dan ook van u worden verwacht dat u zich bij terugkeer naar Irak aanpast aan de daar geldende normen om vervolging en een onmenselijke behandeling te voorkomen. Hierbij dient volledigheidshalve nog te worden vermeld dat er in Irak geen sprake is van een algemene verplichting tot het dragen van een hoofddoek.”

Verweerder stelt dienaangaande in de verweernota bovendien terecht dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn. Het bestaan van op islamitische normen en waarden gebaseerde beperkingen, die de geldende gewoonteregels in Irak – er is namelijk geen wettelijk vastgelegde hoofddoekenplicht – uitmaken, volstaat niet om te besluiten tot

een schending van fundamentele rechten in hoofde van verzoekster indien zij zou terugkeren naar haar land van herkomst.

Verzoekster komt tijdens haar persoonlijk onderhoud en in haar verzoekschrift hoe dan ook niet verder dan het opwerpen van een aantal beweringen en veronderstellingen zonder een concreet element aan te voeren waaruit zou kunnen blijken dat zij een dermate grote aanpassing zal moeten doen die redelijkerwijze niet van haar kan worden verwacht, laat staan dat haar fundamentele rechten zouden worden geschonden. Zij toont geenszins concreet aan dat zij in geval van terugkeer zal worden vervolgd of bedreigd omwille van het afleggen van haar hoofddoek.

Waar verzoekster nog aanhaalt dat er weliswaar geen algemene verplichting bestaat tot het dragen van een hoofddoek maar er in de praktijk wel degelijk problemen rond bestaan, dient worden erkend dat er in de Iraakse maatschappij inderdaad islamitische normen en religieus gebaseerde beperkingen kunnen gelden. Hieraan dient echter toegevoegd te worden dat uit algemene informatie (stuk 1, toegevoegd bij verweernota) naar voor komt dat de Iraakse samenleving, zeker in de hoofdstad Bagdad, zeer divers is en er de laatste jaren bepaalde verschuivingen in de houding ten aanzien van vrouwen merkbaar zijn, ook op het vlak van het dragen van een hoofddoek.

Daar waar verzoekster aanhaalt dat haar familie strikt religieus is en zelfs is overgegaan tot verstoting omwille van haar onzedelijk gedrag en het schenden van de normen en tradities, dient hernomen dat verzoekster dit geenszins aannemelijk heeft gemaakt (zie punt 10).

13. Verzoekster laat de omstandige motivering in de bestreden beslissing inzake de vrees in hoofde van haar dochters ongemoeid. Deze pertinente en draagkrachtige motieven luiden als volgt:

“In verband met de door u aangehaalde vrees in hoofde van uw dochters M. en Ma. dient allereerst te worden gerefereerd naar het feit dat u heeft nagelaten duidelijkheid te verschaffen over de omstandigheden en gezinssituatie voorafgaand aan uw vertrek uit Irak. Daarnaast dient ook het ongeloofwaardig karakter van de door u ingeroepen problemen met uw eigen familie in herinnering te worden gebracht. Hoe het ook zij, waar u vooropstelt dat u vreest dat de voogdij van uw kinderen zou overgaan op de familie van uw echtgenoot, maakt u dit op geen enkele manier aannemelijk.

Nergens uit uw verklaringen blijkt dat uw schoonfamilie in dit verband een procedure zou hebben opgestart om hun zoon dood te laten verklaren teneinde zo daadwerkelijk de voogdij op te eisen. Los van het feit dat uw zus zou hebben vernomen dat een oom van uw echtgenoot aan uw familie zou hebben laten verstaan uw dochters op jonge leeftijd uit te huwelijken, is deze vrees dan ook louter hypothetisch (CGVS II, p. 12). Verder dient erop te worden gewezen, dat het geen traditie is in Irak om meisjes op twaalfjarige leeftijd uit te huwelijken en dat dit ook in Irak onwettelijk is. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat de huidige Iraakse wetgeving een legaal huwelijk pas toelaat vanaf de leeftijd van achttien jaar, in bepaalde gevallen zou dit vanaf het vijftiende levensjaar kunnen worden toegestaan, mits toestemming van de ouders en/of voogden.

In verband met besnijdenis van uw dochters dient voorafgaande redenering te worden gevolgd. Ook dient te worden benadrukt dat gezien de leeftijd van uw dochters zijnde 17 en 12 jaar oud, alsook het feit dat de familie van uw echtgenoot hoofdzakelijk in Bagdad woonachtig is, een besnijdenis niet aan de orde is. Tenslotte dient te worden opgemerkt dat indien u daadwerkelijk vreest dat uw dochters riskeren te worden besneden bij terugkeer, het frappant is dat u dit motief niet heeft opgeworpen tijdens uw verklaringen tegenover DVZ in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming.

Betreffende het feit dat uw dochters geen Arabisch meer zouden spreken (CGVS II, p. 16). Dient te worden opgemerkt dat het CGVS enkel bevoegd is voor het beoordelen van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat deze humanitaire elementen een dergelijke vrees of risico bij terugkeer met zich mee brengen die tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen leiden.”

De voormelde onderdelen van de omstandige motivering vinden steun in het administratief dossier, zijn terecht en pertinent en blijven, aangezien ze niet concreet of dienstig worden betwist of weerlegd, onverminderd overeind.

14. De Raad stelt verder vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure overige neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming.

15. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

16. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, alsook naar de bij verweernota van 18 februari 2021 aangebrachte update van de landeninformatie en beoordeling van de veiligheidssituatie, waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

17. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS